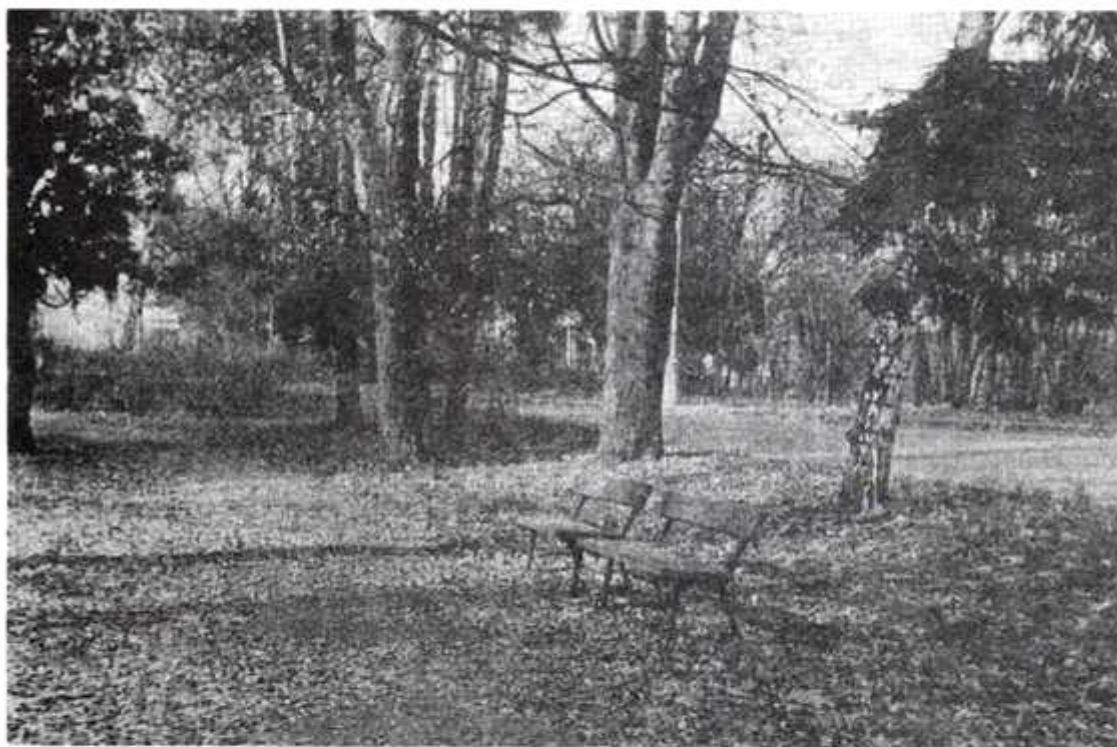

Zpravodaj

1

Smířic a Rodova

23. března 1994

Přijde jaro, přijde . . .

INFORMACE Z RADNICE

Z městské rady S m i ř i c e

v období od zastupitelstva 11. 11. 1993 do 1. 3. 1994

- Nejvíce rozruchu nadělalo v poslední době v našem městě hospodaření s odpady. Někteří občané by se měli přihlásit do Guinnessovy knihy rekordů, protože neprodukují takřka žádný odpad. Ten, který je spalitelný, pálí zřejmě ke škodě všem.
S povděkem lze kvitovat, že podobní jsou v našem městě 3 až 4. Bohužel je mezi nimi i bývalý vysoce postavený městský úředník. Že by staré zvyky?
- Od 1. ledna 1994 byla rozšířena přenesená pravomoc pověřeného stavebního úřadu I. stupně na Městský úřad ve Smiřicích. Pověření platí pro 12 obcí. Výkon prvoinstančních rozhodnutí se tak výrazně přiblížil občanovi.
- Správa městského majetku a bytového hospodářství byla po dohodě s realitní kanceláří AGRODAT a. s. převedena do kompetence Městského úřadu Smiřice. Cílem tohoto opatření je snížení nákladů na tento provoz.
- Zpracování územního plánu bylo v rámci programu obnovy vesnice rozšířeno o místní část města Smiřice–Rodov.
- V jednání jsou nápravy nedostatků majetkoprávních vztahů mezi městem a občany, kterým byl jejich majetek odebrán a případně zastaven.
- Město upozornilo AGROBANKU a. s. na nedobry stav objektů, které drží v zástavě (např. dům, ve kterém byla dříve prodejna Drogerie).
- Budova zdravotnických zařízení po letech problematické péče Okresního ústavu národního zdraví byla převedena zpět do majetku města. Vyžaduje značnou údržbu a úpravy v souladu s hygienickými předpisy a zásadami. Město vyčlenilo na úpravy této budovy 1 100 tisíc Kč z rozpočtu. Na úpravě se bude podílet i nájemce rehabilitačního pracoviště. Ani tak však plánovaná částka nestačí.
- Město pronajímá tenisovému oddílu SOKOL kurt za roční nájemné 5 tisíc korun s tím, že oddíl zaplatí ročně pouze 50,- Kč. Zbývající částka je darem města, určeným ke zlepšení finanční situace oddílu. Nájem je dohodnut na 50 let. Podobně míní město naložit se střelnicí.
- Uvolněný byt (v oblasti zvýšené nekázně) byl pronajat pracovníkovi České policie na dobu určitou se zvýhodněním úhrady nákladů na modernizaci bytu.
- Byl zpracován a radou schválen rozpočet města na rok 1994. Hospodaření města za rok 1993 bylo posouzeno auditorem se závěrem „bez výhrad“. Oba finanční doklady budou předloženy k posouzení městskému zastupitelstvu 17. března 1994.
- Vodné a stočné bylo vypočteno částkou 12,30 Kč za 1 m³ pro občana a částkou 26,30 Kč za 1 m³ pro ostatní odběratele. Ze špatné informovanosti vzniká averze. Známé ceny vodného a stočného 60 akciových společností a svazků obcí. Náš svazek s komplexním vybavením je na 18. místě. Ostatní – i méně vybavené – mají ceny ještě vyšší.

Ing. Lubomír Kupka, starosta města

Litomiský
Smiřický
Pražský

Motorista? Fotoreportér?

Uznáte, že nadpis tohoto článku je poněkud netradiční. Článek je věnován jednomu našemu stálému dopisovateli. Dovolte, abych vám ho představil.

Proč vlastně Litomiský? V žádném případě to neznamena, že by pocházel z Litomyšle. To bychom měli ve Zpravodaji hrubou chybu. Litomiský je docela prostě po svých rodičích, kterým se narodil ve Smiřicích před více než 70 lety. Tím také odpovídáme na další údaj, proč smiřický?

Zbývá odpovědět proč pražský? Opět docela jednoduše – bydlí v Praze ve Smečkách. Jak sami z dalšího jeho povídání poznáte, často a rád vzpomíná na Smiřice.

Proč jsou v nadpisu další dvě otázky: motorista nebo reportér? Dalo by se říci, že nejdříve byl (a amatérsky zůstal) motoristou a později se stal uznávaným fotografem i filmařem. Dost úvodu a dejme slovo panu Jaroslavu Litomiskému:

Jak jsem se stal motoristou

Už mnohokrát jsme měli v našem Zpravodaji článek, který přišel z Prahy od pana Jaroslava Litomiského. Často z nich zaznívaly vzpomínky na milé Smiřice, které jsou jeho rodištěm. Sám nám napsal o některých smiřických občanech – Tři Frantíkové, Smiřické figurky. Zaslal nám náměty i fotografie pro články z různých oblastí života Smiřic v dřívějších dobách. Přibližme si dnes i jeho životní osudy podle jeho vyprávění:

Kersko (je zde známý motorest na cestě z Hradce Králové do Prahy – dnes to je motorest Ohio plus Kersko) je proslulé nejen svou minerálkou a borovicí zvanou Švarná Tonka, ale i tím, že je s oblibou osídlováno příznivci motorismu. Podklad k tradici dal známý cestovatel a lovec kilometrů F. A. Elstner, který odtud vyjížděl na své daleké cesty, dále autor knihy a filmu Dědeček automobil spisovatel Adolf Branald a konečně ctitel zlatých časů Monzy, Targy a Velké brněnské,

autor krásné povídky Smrt Baltisbergra, spisovatel Bohumil Hrabal. Všem učarovalo auto nebo motocykl.

Proto i já jsem v Kersku potkal inspiraci k tomu, abych dal dohromady toto povídání o sobě.

Narodil jsem se ve Smiřicích. Tatínek se vrátil z války, kterou si odkroutil na všech možných frontách (celkem 7 let), protože předtím byl aktivně na vojně, a tak ho hned naverbovali do války. Byl vyučen u pana Ouška v Opočně řemeslu puškařskému, ke kterému se dostal až ke konci života opět na vojně, ale jako civilní zaměstnanec.

Vůně benzínu mě přitahovala od ranného dětství. Pamatuji, když jsem si jako mrňavý kluk hrál před domkem a uslyšel zvuk nějakého silničního monstra v podobě automobilu, hned jsem utekl domů, protože jsem se moc a moc bál. Ale zrovna tak si velmi dobře pamatuji, že se to najednou ve mně zlomilo a naopak, když jsem zaslechl blížící se auták, honem hurá před barák a pozorně jsem jej sledoval. Prostě mě to najednou chytlo a drží mě to jako klíště dodnes. No jo, ale kolik těch aut za den přejelo a kolik jich u nás ve Smiřicích bylo? Spočítám je na prstech jedné ruky: nejkrásnější auto měl továrník Malburg, který se v něm u Lochenic zabil, potom ředitel spořitelny, dále elektroinstalatér Horák, fotograf Pádr, oba páni doktoři a tím to asi tak končilo. Dnes už se jistě ve Smiřicích počet motorových vozidel vyjadřuje trojčíferným číslem.

Můj první styk s autem? Samozřejmě nejdříve jako s hračkou, kterou jsem nesmírně miloval, piplal ji, šetřil si ji. Druhé setkání bylo již zajímavější. Strejda Kernů s tátou mi udělali doslova na koleně šlapací auto. Mezi dětmi to byl tehdy senzační bourák, ale jezdit v něm už byla jiná záležitost. Autíčko bylo ze silného plechu, volant z nějakého železného kola, šlapat se muselo vlastní silou. Prostě takové malé těžko zvládnutelné monstrum, které jsem brzy zavrhnul.

Pro mne, vlastně pro celou rodinu – to už jsem měl malého bráchu – bylo velkým svátkem, když naši vykoledovali od firmy Malburg na neděli zapůjčení malé pikolky se šoférem a rodina jela na výlet za strejdou do Nymburka. Nemohli jsme se s bráchou dočkat rána, kdy před naším baráčkem zastavilo autíčko, všichni jsme se tam vměstnali a vyrazili na výlet. Jeli jsme, jak se tehdy říkalo, po císařské silnici, většinou prašné, místy válcované či nesměle asfaltované. Sem tam jsme potkali auto a tak se cesta v klidu a pohodě odvíjela a pro nás zajímavě ubíhala.

Vyrůstal jsem a přišel historický rok 1932, kdy se tatínek za perně nastřádané peníze a po předlouhé úvaze rozhodl koupit vůz. Malý vůz pro velké cesty. Nic jiného to nemohlo být než slavná malá aerovička cililink 500 cm³. Tolik let uplynulo od chvíle, kdy tatínek zasedl hrdě za volant vedle pana učitele Huberta Leinera, zástupce firmy Aero a já, aby mi nic neušlo, musel jsem vzít za vděk místem v kufru za zadním sedadlem. A tatínek se učil a učil, moc mu to zrovna nešlo, musel najezdit dost, ale později byl opravdu dobrý řidič, který nikdy nezavinil nehodu. Konečně přišel den, kdy si vyzvedl vlastní krásnou zelenou aerovku. První samostatná jízda se konala jednou v neděli dopoledne směrem k Černožicím, necelých pět kilometrů. Tatínek nás s bráchou hrdě vezl. U Černožic umně vůz na několikrát otočil a jeli jsme zpátky. Nějak to nešlo. Jak řadil vyšší rychlost, šlo to míň a líněji. Na trojku se autáček sotva plazil. A smrdělo to a hrálo. Nevěděl si s tím, chudák, rady a zastavil u pana faráře Peciny, který tehdy také jezdil aerovkou. Ten přišel a viděl, že jsme jeli se zataženou ruční brzdou. Tak se odbrzdilo a jelo domů.

Léta běžela dál, začal jsem v Hradci Králové studovat obchodní akademii. Popravdě řečeno, studoval jsem spíše noviny a zprávy ze závodů a sportu, než vědu ekonomickou, která mě nebavila.

Kdy jsem zasedl poprvé samostatně za volant? Pamatuji se jako by to bylo dnes. Jednou o prázdninách, takhle navečer jsme jeli do blízkého Hubílesa. Bylo mi patnáct let. To jsem už dlouho tatínka prosil, aby mě pustil za volant. Všechno jsem měl perfektně nacvičené, ale až při zpáteční cestě z Hubílesa jsem si s ním mohl vyměnit místo – sláva, jel jsem! Víím, že jsem jel na poprvé bezvadně, jako starý mazák, protože jsem měl všechno dokonale odkoukané a „na sucho“ nacvičené. Dojel jsem domů až do dvora a tam jsem se cítil jako malý Nuvolari. A od té doby jsem stále častěji tatínka otravoval, aby mi půjčil vůz.

Pak přišel za nějaký čas dlouho kýžený den a já mohl složit zkoušky a vlastnit „vůdčí list“. Jak se tehdy skládaly řidičské zkoušky? Pohádkově. Po podání žádosti jsem byl vyzván zkušebním komisařem ing. Frankem, abych se dostavil do Hradce Králové ke zkouškám. Tak jsme se tam s tatínkem vypravili. Bylo nás tam asi dvacet adeptů. Se strachem jsme čekali pana inženýra, kterého předcházely různé pověsti. Nastoupila šňůra dvaceti aut, jelo se na Slezské Předměstí. Vždy tak po 300 metrech se zastavilo, pan komisař přestoupil do auta k dalšímu žákovi. Když viděl, že jakžtakž „šaltuje“, že mu to neskrípe, tak se u nádraží na Slezském zastavilo. Tam musel každý ukázat, že dovede i couvat. Potom jsme na povel udělali kruh kolem pana komisaře a ten dával na dnešní dobu poněkud naivní otázky. Odpovídal, kdo chtěl, nikdo nebyl nucen. Tak zkoušky pro všechny úspěšně skončily, zaplatili jsme po padesátikoruně panu komisaři do kapsy a jelo se domů. Za týden mi přišel ouřední „vůdčí list“, opravňující majitele k řízení motorových vozidel.

V té době jsem se velice živě zajímal o automobilový sport, o motorky, jezdce a o vše, co se točilo kolem závodění. U nás ve Smiřicích ještě stále žije pan Josef Junek, který měl tenkrát malou autodílnu. Jeho tatínek byl osobním šoférem u Malburgů a dělal na tehdejší dobu velmi často dálkové cesty „s panstvem“ do Vídně a do Štýrského Hradce, kde měli Malburgovi pobočný závod na výrobu lihu a likérů. Pan Junek byl pro nás všechny Pan šofér. A Pepík Junek, jeho syn, si zařídil autodílnu, na tehdejší dobu velmi moderně a dobře vybavenou. Kolem něho a dílny se soustředila parta fandů a ani já jsem nemohl chybět. Chodil tam Pepík Laburda, starosta Müller, ing. M. Böhm, fotograf Pádr a takový malý kluk Luděk Munzar a jiní fandové motorového sportu. Sjížděly se tam BMW 750 i 500 cm³, se kterými jsem se často svezl.

Jednou Pepíka Junka napadlo – měl nápadů fůry – postavit si „závodní“ motocykl. Byl to starší PUCH 175 cm³. Hoši počítali, kreslili, soustružili a jednoho dne jsme odjeli na strniště, kde jsme zkoušeli plochodrážní umění. Každý musel přispět na benzín, aby se mohl pár minut svézt. Jezdil s námi i tehdejší učeň Olda Fišer, později známý jezdec, který si už tenkrát dobře vedl.

Pak přišel historický den – můj první oficiální závod. Bylo to 9. září 1934, kdy se jel v Jaroměři první „Hill climb“, nebo-li jízda do vrchu a zároveň „gymkhana“ automobilů. Přinutil jsem tatínka, aby ji se mnou jel. Krásné počasí přilákalo na louku za Jaroměří spoustu lidí. Bylo to tam jako dnes na Velké ceně. Každý se cítil důležitý, včetně začátečníků-pořadatelů. Lékařská služba, všechno, co má při tom být, slavnostní řečnění, přehlídka závodníků a start. Nejdříve se odjela jízda zručnosti – gymkhana a té jsme se s tatínkem zúčastnili. Dopadli jsme s aerovkou výborně. Potom se jela jízda do vrchu, lépe řečeno do vršíčku. V tomto závodě jelo z naší „junkovské stáje“ několik jezdců, kteří si vzájemně půjčovali jediný motocykl značky Puch. Jel samozřejmě comendatore stáje Pepík Junek, dále Laburda, Fišer a malíř písma Franta Svatoň. Všichni dojeli dobře, jen Svatoň to položil. Po kotrmelcích se dostal z vršku dolů a touto nechtěnou cestou nevědomky zcizil na trati značku metru, kam až dojel. Zapíchla se mu totiž do zadku. Šťastně se dostal za bouřlivého potlesku diváků dolů a stále nevěděl, zda jel tak bezvadně, když ho diváci tak povzbuzují. Večer bylo rozdělení cen. Myslím, že to byl jeden z mála nejkrásnějších dnů mého tatínka. Dostali jsme dvě ceny: jednu za druhé místo v jízdě zručnosti a druhou za nejlepšího účastníka jaroměřského autoklubu.

Skromný pohárek a sádrouvou sošku motozávodníka mám dodnes. Druhý den jsme byli dokonce i v novinách...

V té době se jezdil slavný závod 1000 mil ČSR. To začínaly rozhlasové přenosy velkých sportovních přenosů a já jsem je pozorně sledoval, dělal si poznámky, nespal a v duchu se viděl mezi tehdejšími esy. Nebylo to tak docela nereálné. Naléhal jsem na tatínka, maloval mu růžově takový závod, a protože se jela i třída 500 cm³ (Aero), tatínek byl jednu chvíli docela na vahách. Nakonec mu to maminka rozumně vymluvila a ekonomicky zdůvodnila.

V té době jsme jezdili do Aeroservisu v Hradci Králové k panu Halounkovi. Výborní jezdcí-mechanici z tohoto servisu urazili tehdy s aerovkou třicátkou (auto AERO 30) trať Praha (od akcizu) – Hradec Králové Kukleny za jednu hodinu! Když si uvědomím tehdejší stav silnic, průjezdy vesnicemi a městy, byl to výkon skutečně vynikající.

Tak se dostávám k tehdejším báječným jízdám a výkonům. Bezesporu k nim patří dosud nepřekonaná jízda B. Turka Praha – Brno – Praha. Tuto trať jezdil o prázdninách ve třicátých letech po celý měsíc. Znamenalo najezdit denně tisíce kilometrů po nekvalitních vozovkách, při plném provozu na silnici. Pan Turek byl můj ideál a vzor snad všech kluků. Jako školák jsem mu napsal a on mi odpověděl. Byl jsem v desátém nebi. Byl jsem se podívat na několik jeho průjezdů Hradcem Králové, kde mu fandilo nespočet lidí, ale o tom se napsalo už dost a dost. Tenkrát jsem si ovšem nepomyslel, že se s ním osobně setkám, že s ním naváží krásné přátelství a že si s ním budu dokonce tykat. Turek rád plánoval a vykládal, co by se ještě mělo jet a udělat. Měl nezdolnou touhu a chuť pustit se do nejdůležitějších podniků. Jedním z nejmilejších snímků mého alba je obrázek Turka s redaktorem Melounem při jejich jedné „spanilé jízdě“, kdy si malou aerovkou v sobotu odpoledne v pět hodin vyjeli z Prahy vykoupat se na Lido do Benátek (v Itálii, ne nad Jizerou ani u Hořiněvsi!) a v pondělí ráno v osm hodin zařezávali normálně každý na svém pracovišti! Opět vidím před sebou tehdejší vozovky, samozřejmě s menším provozem, ale přesto byly jejich výkony ohromné.

(pokračování příště)

Fotografie z motoristického časopisu přefotografoval p. Václav Prostředník.

Co znamená uvedený titulek? To je název levicově orientovaného časopisu – měsíčníku vydávaného redakční radou levicových organizací v Hradci Králové a jeho zodpovědným redaktorem je doc. Jaroslav Štraut (mj. autor knihy Spojka ústředního výboru, která popisuje život smiřické rodačky Anežky Malé).

Uvedený časopis odebírají jistě hlavně členové KSČM. Ve Smiřicích ho odebírá pan Karel Kutil. V Novém zítřku 2/94 z února letošního roku ho zaujal článek, který je zaměřen na „skutky“ našeho starosty ing. Lubomíra Kupky. Proto požádal redakci Zpravodaje o zveřejnění tohoto

článku. Protože je článek řádně podepsán – proč tedy ne. V zájmu zachování objektivit je opsán doslovně celý. Zvýraznění textu je také podle NZ.

O ÚNORU 1948 A ROVNÉ PÁTEŘI, aneb PODLE SKUTKU POZNÁTE JE

Psát dnes komentáře není jednoduché. Hodnotit historické události je ještě složitější. Únorových událostí v roce 1948 nelze nevzpomenout. Proč však opakovat to, co bylo dávno napsané? Ing. Lubomír Kupka ze Smiřic patřil po řadu let mezi přední kronikáře, po listopadu 1989 mezi činitele OF a dnes je starostou Smiřic.

Protože ho dobře znám, nemám důvod nevěřit, že to, co napsal do smiřického Zpravodaje č. 2 v únoru 1988 je nepravdivé. Z obsáhlé ódy na Únor vyjímám:

Rok 1948 zahájila KSČ výzvou k úspěšnému a předčasnému splnění dvouletky. Na závazek 30 mil. hodin odpracovali smiřičtí komunisté 45 617 hodin. 27. února 1948 byl MNV informován o potřebě zřídit akční výbory a již 28. 2. byl Akční výbor obrození Národní fronty ve Smiřicích ustaven. V jeho čele byl zástupce KSČ, předseda MNV, Josef Kutil.

Důstojně byl oslaven 1. květen 1948, první Svátek práce v Československu pod lidově demokratickou vládou. V těchto dnech již probíhaly intenzivní přípravy na volby do Národního shromáždění. O naprostém vítězství nad reakčními tendencemi svědčí i to, že z 1 620 oprávněných voličů se pro jednotnou kandidátku NF vyslovilo 1 486, přičemž 134 voliči uplatnili své volební právo mimo Smiřice. Poměrně malý počet, cca 5 % hlasů, bylo vyjádřeno bílým lístkem a 5,6 % hlasů bylo neplatných.

Nadšení, které provázelo celé dění tohoto roku, se projevilo i v přípravě 1. pětiletého plánu. Byl předložen široký návrh na investiční výstavbu, zahrnující stavbu poštovní budovy, biografu, tělocvičny, jeslí, zbudování vodovodu a kanalizace. Základ socialistického způsobu života, položený v roce 1948, ovlivňuje od té doby život, růst i sociální strukturu našeho města.

Před municipálními volbami 1991 rozesílal tentýž ing. Kupka, již jako funkcionář OF, leták v němž mimo jiné psal:

Obecná vzájemná lhostejnost je důsledkem 50 let strachu před absolutní mocí totalitních skupin. Bohužel si rychle uvědomujeme, že žijeme v zemi, která byla za uplynulých 50 let, ale zejména za posledních 20 let, ožebračena. Dluh jsme převzali a musíme splácet. Víme všichni, že by jej měli splatit ti, kteří ho udělali.

My, kteří chceme pořádek bez totality a slušný život bez zadlužení dalších generací, vás prosíme: uvažujte již nyní o budoucích představitelích města. Važte jejich osobní vlastnosti, znalosti a schopnosti. Volte již nyní, važte opatrně a moudře. Uvědomte si, že „podle skutků poznáte je“!

Tentýž ing. Kupka, jako starosta Smiřic, o něco později ve Zpravodaji č. 4 z prosince 1991 píše:

Pouze pokřivenost doby nedávno minulé udělala z Vánoc a přelomu roku svátky spěchu, shonu a finančního vyčerpání. Pokřivenost hodnot způsobila i změnu vztahů i mezi lidmi. Trvalá vážnost občanských vlastností, sebevědomí, poctivosti, přímosti, vzdělanosti byla nahrazena materialistickým hodnocením toho, jaký kdo má majetek a jakou moc uchopil.

Ted' potřebujeme všichni nasadit vlak republiky na otevřenou kolej – do Evropy. Součástí cesty je i samostatnost občana. Společnost bude pomáhat slabým a bezmocným. Silné a soběstačné může posilovat a rozvíjet jejich samostatnost.

Co k tomu dodat? Prostý člověk si udělá obrázek sám. Ví, co znamenal Únor v historii našeho státu a ví také, co dokázali disidenti z republiky udělat za poslední čtyři roky. A co teprve za 40 let?

Doc. JAROSLAV ŠTRAIT

Je správné dát slovo i druhé straně – proto, co k tomu poznamenává ing. Kupka:

„Co k tomu dodat? Skutečně jsem jako kronikář města napsal článek do Zpravodaje v roce 1988 ke „kulatému“ 40. výročí Února. Byl ohlédnutím za uplynulými 40 lety v našem městě. V únoru 1948 mi ještě nebylo ani 13 roků. Proto jsem v uvedeném článku citoval zápisy mého kronikářského předchůdce z městské kroniky za rok 1948. Co směl a mohl kronikář do městské kroniky zapsat, i historik dobře ví.

Jako současný kronikář jsem připojil pouze konstatující – ne hodnotící – poznámky o plánech a o vlivu Února na život města. O vlivu pochybovat nelze, byl a je. Jaký? Podívejte se do zemí bez Únorů. Díky listopadu už tu možnost máte – my starší jsme ji „díky“ Únoru neměli.

Ještě pro přesnost. Citovaný článek nevyšel ve Zpravodaji č. 2, ale ve Zpravodaji s číslem 83.

Za připomenutí dalších dvou textů děkuji. Jsou proti původním dost zcenzurované, ale ani tak neztratily svou platnost. Volby se blíží – važte opatrně a moudře.

Jinak – pochybuji o autorství p. doc. Štraita. Znáám ho jako vzdělaného a slušného člověka. Udivilo by mne jeho náhlé zhroupení. Protimluv daný třemi za sebou následujícími zápory by nespáchal. Jak si má čtenář (Čech) vysvětlit spojení: „Nemám důvod nevěřit, že to, co napsal, je nepravdivé?“ Chtěl snad pan doc. Štrait říci: Věřím, že to co napsal (ing. Kupka), je nepravdivé, či nevěřím, že to, co napsal, je pravdivé? Dále lze právem předpokládat, že pan doc. Štrait jako poslanec jistě dobře ví, že municipální i parlamentní volby byly v roce 1990. Lze předpokládat i to, že jako vzdělaný člen KSČM se s výrazem „disident“ setkával v KSČ tak často, že ví jak se správně píše.

Protože opravdu platí „podle skutků poznáte je“, nevěřím, že autorem je pan doc. Jaroslav Štrait.

Ing. Lubomír Kupka

A co ještě na závěr? Vypůjčíme si dvě věty z článku doc. Štraita: „Co k tomu dodat? Prostý člověk si udělá obrázek sám.“

Údaje z loňského roku poskytla Národní ústředna Interpol Praha

Statistiky hovoří o naší kriminalitě příznivě

Stoupající kriminalita v našem státě nenechává nikoho klidným. Většinou nás ani neuklidní „příznivé“ údaje o stavu kriminality za minulý rok vydané Národní ústřednou Interpol Praha. Podle statistiky tohoto úřadu v roce 1993 v přepočtu na 100 tisíc obyvatel připadlo „jen“ 2,5 případu vraždy. Ve stejném období připadly na 100 tisíc obyvatel v Německu 4 vraždy, ve Švédsku 8 případů vraždy, ve Spojených státech 10 a v Nizozemsku dokonce 25 případů vraždy. Podobně „příznivé“ jsou u nás výsledky i v další trestné činnosti (znásilnění apod.). Méně uspokojující je zjištění, že objasněnost této závažné trestné činnosti je u nás poměrně malá.

Přestupků víc, trestných činů méně

Vcelku klidné město

Našich policistů na obvodním oddělení Policie České republiky ve Smiřicích je stále málo, ale společně s hlídací službou VIDOCC mají ve své práci dobré výsledky a kriminalita v našem městě má spíše klesající tendenci.

V loňském roce sice vzrostl počet přestupků (sousedské neshody, důsledky manželské nevěry...), ale počet trestných činů naopak přibližně o 40 % poklesl. V celém obvodu smiřické Policie ČR je stav přestupků i trestných činů za sledované období přibližně na stejné úrovni. Za nelehkou a nezáviděníhodnou práci patří „našim“ policistům náš dík. Uvedme si alespoň jedno poděkování:

Poděkování míří do Smiřic

Ředitel okresního ředitelství Policie ČR pplk. JUDr. Ferdinand Žila obdržel v těchto dnech děkovný dopis od paní Libuše Vojtkové z Třebechovic pod Orebem. Mimo jiné píše:

„Chtěla bych moc poděkovat vašim policistům, kteří našli naše auto HKD 11-47, které nám bylo odcizeno v noci z 5. na 6. února. Ještě jednou děkuji, jsem vám moc vděčná. Přeji vám jen úspěšné akce anebo raději žádné krádeže, žádné případy, jen klidné služby v noci i ve dne.“

Dodejme, že ukradený vůz byl policisty nalezen prakticky ihned poté, kdy majitelé ohlásili jeho krádež – bleskovým rozřešením případu byli mile překvapeni.

Jak se nám podařilo zjistit, poděkování patří praporčíku Luděkovi Malinovi a nadstrážmistru Liboru Vejsovi, kteří při noční hlídce pachatele krádeže dopadli a automobil zajistili.

Vyvrcholil nebývale úrodný týden důsledné práce našich policistů

Cely byly včera přeplněny!

I další zprávy svědčí o dobré práci našich policistů:

- V restauraci U Nováků v Lochenicích ukradli pachatelé cigarety, alkohol, peníze a stereofonní aparaturu v ceně 60 000,- Kč. Kriminalisté společně s policisty ze Smiřic během 24 hodin zadrželi 4 pachatele. Pětadvacetiletého z Hradecka a tři ve věku 19 až 24 let ze Slovenska.

Zajímavé je, že dva z nich jsou zaměstnanci soukromé bezpečnostní služby(!). Zloděje mimo jiné prozradil špatně seřízený karburátor u škodovky. Před krádeží si „vzali“ lepší z jiného auta – a to byla stopa k jejich vyhledání...

- Do rodinného domku u nás ve Smiřicích se dostal v odpoledních hodinách přes balkon jeden chmatač. Šel najisto do skříňky šicího stroje, kde si vzal sedm tisíc korun v hotovosti. Policisté šli také najisto a ještě odpoledne zadrželi 16letého chlapce z Hradce Králové. Ten toho měl na svědomí již více – loni krádež v jedné soukromé firmě ve Svinarech a vydíral i řezníka v této obci.

Až nečekané rozuzlení

Na policejním oddělení 3 v Hradci Králové a na oddělení zde ve Smiřicích oznámili zcela nezávisle zmizení dvou mladých dívek jejich rodiče.

Po vyhlášení koordinované pátrací akce byla ještě večer děvčata objevena a vrácena rodičům, přičemž došlo k nečekanému rozuzlení.

Policie se totiž dostala na stopu zlodějského gangu. Bylo zjištěno, že tyto dívky se pohybovaly ve společnosti party dalších mladých lidí, která se pravidelně scházela v hradeckých nočních podnicích.

K získání finančních prostředků prodávali členové party věci pocházející z trestné činnosti. Tuto trestnou činnost páchali zejména 18letí K. J. a P. T. ze Smiřicka. Proti dvěma mládencům vznesl vyšetřovatel obvinění z trestného činu krádeže a putovali do vazby. Předběžně jim bylo prokázáno dvanáct trestných činů a lze předpokládat, že toho budou mít na svědomí více. Zatím jim byla prokázána hmotná škoda ve výši kolem sedmdesáti tisíc korun.

Vandalismus v Čibuzi

Čertova kvítka na hřbitově

Je až neuvěřitelné, co dokáže udělat parta rozdováděných mladíků, zvláště když získá kuráž pitím alkoholických nápojů. Důvodem k tomu jim často bývá návštěva diskotéky. Při cestě ze zábavy potom před nimi není nic jisté.

V Předměřicích nad Labem např. jedna parta demolovala zařízení nádražní čekárny. Jiná parta v Čibuzi poškodila 14 hrobů a zcela vyvrátila sedm náhrobků. Při popisování této události bylo konstatováno, že tato „banda šílenců“ způsobila škodu ve výši asi 20 tisíc korun. Rozhodně zarážející na tomto činu je nemorální a neuctivé počínání 4 mladíků, z nichž 3 byli z Hradecka a jeden byl přímo od nás ze Smiřic.

Naši policisté pachatele vypátrali po několika dnech. Co říci na to, když jeden při výsledku prohlásil: „Když mám upito, musím něco ničit.“ Otřesné! Policistům nezbylo nic jiného, než tyto vandaly obvinít z trestného činu výtržnictví a poškozování cizí věci.

AKTUALITY

Informujeme o tom, jak se stavějí města našeho okresu k realizaci úhrady nájemného za obecní byty v letošním roce

Většinou byl přijat individuální přístup

Město Smiřice má 176 obecních bytů. Průměrná měsíční úhrada za byt činí od 1. ledna tohoto roku v průměru 857 korun. Na „holé“ nájemné z toho připadá 366 korun.

Podle pracovnice zdejšího bytového odboru na Městském úřadě pí PhDr. Stanislavy Volocké „to je pouze statistický průměr. Za některé byty se platí až 2 300 korun měsíčně, z toho nájemné tvoří asi 600 korun. Posoudili jsme finanční situaci nájemníků v prvních měsících roku a domníváme se, že vybírat dvojí úhradu za byt v jediném měsíci je nehumánní. Mohla by totiž představovat částku i 4 500 korun. V průběhu prvního pololetí sice sedm povinných úhrad vybereme, ale jednu budeme vybírat až do 30. června. Zvolili jsme individuální přístup, třeba způsobem splátek, tak jak rozhodne zastupitelstvo“.

Okresní privatizační komise v Hradci Králové pořádá

VEŘEJNOU DRAŽBU

dne 12. 3. 1994 od 9.00 hodin, adresa dražební síně: Obchodní centrum, Wolkova 1142, Hradec Králové

● dražba dle zákona č. 92/91 Sb. - velká privatizace ●

Cukrovar, s. p., Smiřice

poř. č.	název PJ	adresa PJ	prohlídky (1/2.)	vyvol. cena (tis. Kč)	vztah k nemov.	zásohy - cena v tis. Kč
1.	Cukrovary, s. p., Hradec Král. se sídlem ve Smiřicích	Cukrovar, s. p. Smiřice	25. 2. v 9.00 11. 3. v 9.00	161 849	vč. objektu	37 130 - souč. vyv. ceny

Smiřickému cukrovaru bude brzy 130 let (postaven roku 1867). V letošním roce se má rozhodnout o jeho dalším osudu. Rozhodnout se mělo již 12. března 1994, kdy byl ve velké privatizaci dán do dražby. Proti inzerátu byla změněna vyvolávací cena – byla jen 153 milióny korun. I tak se však při tomto prvním kole nenašel kupec.

Proto bylo hned určeno druhé kolo dražby – na 2. dubna tohoto roku. Vyvolávací cena bude o 80 miliónů nižší. Bude proto činit 73 milióny korun. Ve druhém kole bude dovolen holandský způsob dražby, kdy se vyvolávací cena může snižovat.

Pokud ani druhé kolo nebude úspěšné, bude se dražba opakovat v květnu tohoto roku a vyvolávací cena bude činit pouze 10 % původní ceny – to by bylo „jen“ 15,3 miliónů korun.

Náhlý výbuch smiřické kotelny

Krátký výpadek tepla

I plyn může být stejně jako oheň dobrý sluha a zlý pán. O tom se přesvědčili v nedávné době v kotelně bytového podniku na náměstí Míru. Závada na hořáku jednoho ze tří kotlů zřejmě způsobila nahromadění unikajícího plynu. Došlo k menšímu výbuchu – popraskaly skleněné tabulky v oknech a bylo poškozeno potrubí od kotle – škoda asi 80 000 korun. Výpadek dodávky tepla trval sice jen dvě hodiny, ale tato událost ukazuje, že s plynem nejsou žerty!

V okrese Hradec Králové vydraženo celkem přes čtyři stovky provozních jednotek

Tečka za malou privatizací

Malá privatizace byla ukončena ministrem pro správu národního majetku ke dni 31. prosince 1993. Provozní jednotky, které zůstaly v seznamu dražeb nevydražené, byly převedeny na ministerstvo. To rozhodne o formě, jakou budou privatizovány.

V našem okrese bylo k uvedenému dni nevydraženo 23 provozních jednotek. Důvodem jejich nevydražení byly nedokončené restituční spory, provozní důvody na straně podniku a některé se nepodařilo vydražit pro nezájem.

První dražba proběhla v březnu 1991 a do současné doby bylo Okresní privatizační komisí převedeno na soukromé podnikatele celkem 428 provozních jednotek. Dražby se konaly v pěti městech okresu (konaly se i u nás ve Smiřicích) a celkem se uskutečnilo 428 dražebních dnů. Souhrn vyvolávacích cen dosáhl částky 717 miliónů korun. Přestože bylo často použito holandských dražeb (vyvolávací cena se snižuje), bylo získáno o 46 miliónů korun více. Hlavní část peněžních prostředků byla dlouhodobě uložena. Úrokový výnos se používá na privatizaci zdravotnictví formou zvýhodněného úvěrového úroku.

Konec malé privatizace umožnil snížení počtu členů privatizační komise. Zbývající členové uskutečňují dražby ve velké privatizaci, vyhlášené Fondem národního majetku ČR. Pořádají i dražby podniků v likvidaci. Vyjadřují se i k žádostem o převod státního majetku na obce a k udělování výjimek z dražby u státních podniků v likvidaci i k udělování výjimek pro přímý prodej majetku státních podniků.

Během letošního roku mají být okresní privatizační komise zrušeny. Proces velké privatizace má být ukončen do příštích parlamentních voleb – pak bude zrušeno i ministerstvo.

Podíl malé privatizace na transformaci společnosti není zanedbatelný. Jejímí klady byly bezesporu rychlost a průhlednost. Škoda, že nezasáhla větší měrou do průmyslu a do stavebnictví. Pomohlo by to oživit středněpodnikatelský sektor. I v našem městě můžeme pozorovat, že privatizace přinesla oživení a změny. Proto ve Zpravodaji uvádíme několik příkladů ze Smiřic i z okolí:

Podobných zařízení budeme při cestě do Evropy potřebovat stále více, proto houšť a větší kapky

Motel ARKUS zahájí tento týden

Ano – motel ARKUS už zahájil svou činnost. U silnice do Jaroměře, Náchoda a Polska ve velmi krátké době vyrostla svým architektonickým řešením vskutku ojedinělá budova. Interiér překvapí každého znalce zahraničních zařízení stejného typu tím, že něco podobného máme nyní i u nás. Kuchyň je vybavena firmami Půlpán a Grampelhuber v nerez a moderní zařízení doplňuje horkovzdušná trouba s parním vyvíječem z Francie, nazvaná konvektomat. Ta je zatím patrně v provozu pouze na dvou místech ve východních Čechách.

Samoobslužná restaurace má kapacitu 70 míst a je vybavena intimitu vzbuzujícími boxy, obloženými dřevem. Dřevem je obložen celý interiér podniku. Hosté si budou moci vybírat z osmi hotových jídel – jejich cena bude na přijatelné úrovni. K podpoře správné výživy poslouží bohatý výběr všech možných salátů. Denně se zde počítá až se 400 podanými porcemi.

Ve vstupním prostoru najdeme recepci, kde si můžeme objednat jeden ze 17 dvou nebo třílůžkových pokojů. Pohodlně vybavené pokoje jsou umístěny v prvním patře.

Samostatným zařízením motelu ARKUS je přepychový noční klub. Zde se mohou hosté motelu věnovat tanci ve stylu diskotéky, mohou se zaposlouchat do intimní hudby a nebo si objednat minutkové jídlo. Noční klub je vybaven stroboskopy, světelným parketem reagujícím na hudbu i trubicovými paprsky otáčející se UV lampy.

Úroveň národa bývá posuzována i podle sociálního zařízení – i to je ve zdejším motelu zcela moderní. Pro projíždějící hosty je zde odstavné parkoviště, na které se vejde až 20 kamionů. O nepřetržitý provoz se stará dvaadvacet zaměstnanců, kteří mají zájem o to, aby si zde návštěvníci v pěkném prostředí odpočinuli a aby se sem případně rádi vrátili.

Po veřejné soutěži podpis smlouvy

Konzervárny „jdou“ pod firmu Heinz

Ještě v tomto čtvrtletí by měla být podepsána smlouva mezi Američany a mezi Východočeskými konzervárnami ST&KOLI v Novém Městě nad Metují. Majoritu v tomto podniku získala firma Heinz tím, že odkoupila 58 % akcií.

Tím bylo uzavřeno jednání o vstupu zahraničního kapitálu do společnosti, pod kterou spadá i místní závod na výrobu pektinu. O tuto firmu projevil zájem i švýcarský koncern Nestlé. Největší nabídku učinila novoměstským ruská firma Fort-Info. Protože však nesplnila dané podmínky, dostala přednost další firma a tou je uvedená firma Heinz.

Novoměstská firma ST&KOLI měla při výrobě kompotů, dětské výživy, kečupu, ovocných nápojů a hotových jídel pozoruhodný obrat – 900 milionů korun. Podobný obrat má ve strojírenství podnik ČKD v Hradci Králové. Doufejme, že konzervárny získaly výhodného a spolehlivého partnera. Doufejme, že budeme spokojeni i my spotřebitelé.

Chystají se i na export

Ve Smiřicích podniká i firma JIPA. Zabývá se kovovýrobou velkokuchyňských potřeb v atypickém provedení z broušené leštěné nerez. Programem této firmy je příprava chladicí nerez, ze které se společně s mosazí dělají i interiéry. V současné době probíhají jednání se zahraničními společnostmi o dodávkách hotových produktů. Podle zástupce firmy JIPA by tato spolupráce byla výhodná pro obě zúčastněné strany.

T E R O P, s. r. o.
Cukrovarská 167
503 03 Smiřice
tel.: 049/946 33

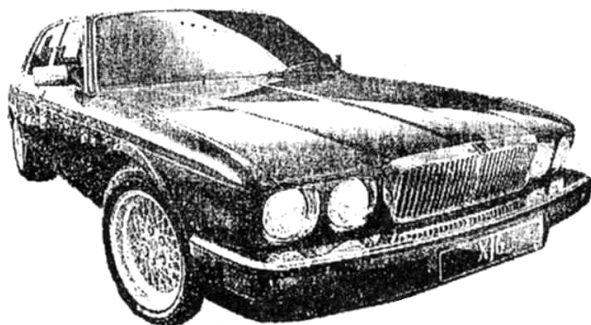
PRODEJ A SERVIS ZEMĚDĚLSKÉ TECHNIKY

John Deere	- traktory a sklizecí mlátičky
Mengele	- fezačky a sběrací vozy
Nordsten	- sečí stroje a rozmetadla prům. hnojiv
Eberhardt	- obracecí pluhy a rotač. kypřiče
Bergman	- sklizeče brambor a kořenové zeleniny
Konskilde	- stroje na přípravu půdy
Horizont	- výkonné elektrické ohradníky

Dále zajišťujeme široký sortiment tuzemské techniky.
 Záruční a pozáruční servis zajištěn.

My starší pamatujeme, že po válce se zde objevily stroje pro zemědělce od značky John Deere. Po mnoha letech orientace na východ se k nám opět dostává technika ze západu a to i pro naše zemědělce. Důkazem toho je i inzerát firmy T E R O P ze Smiřic.

Velká kočka ve skoku

ZAJÍMAVÁ ZPRÁVA

Objevili se tam Jaguáři!

Nové a nové firmy vyrůstají jako houby po dešti. I ve Smiřicích se čas od času objeví nová firma. Některé firmy vznikají i s velkou slávou – končívaly většinou zcela potichu.

Ve Smiřicích bez velké okázalosti zahájila činnost firma CLASSICS, která je umístěna v dřívější plánované „kongresové“ hale bývalého Státního statku Smiřice za Dvoranou. Čím se bude tato firma zabývat?

Žijeme v době, kdy jsou materiálové hodnoty považovány za důležité. I automobil je majetkem. Auto značky JAGUAR reprezentuje svého pána jako majetného, s vytříbeným vkusem a se smyslem pro krásu linie a tvaru.

Milovníci těchto vozů našli cestu do České republiky a zde do našich Smiřic. Firma, jejíž vůdčím duchem je pan Hary Köhler, si dala za cíl restaurovat starší automobily této značky. Bude-li restaurování probíhat stejně úspěšně jako probíhala adaptace rozestavěné budovy, lze očekávat, že se zde budou moci osvědčit „zlaté české ruce“.

Otevření dílny proběhlo za účasti četných zahraničních hostů – kromě češtiny zde zněla němčina, angličtina i francouzština.

Čtenářům můžeme slíbit, že vás někdy příště seznámíme s pracovní náplní této firmy. Nebylo by dobré, aby o firmě, kterou budou znát hlavně zákazníci z ciziny, nevěděli samotní Smiřičáci.

STAVEBNÍ FIRMA

PALACKÉHO 108, P. O. BOX 4
SMIŘICE 503 03, TEL.+FAX 049/94 328

Další nová firma – nabízí veškeré stavební práce:

- stavební úpravy
- fasády
- generální opravy střech
- sádkartonové půdní vestavby

G v dějinách Smiřic

V dějinách Smiřic s „9“ na konci letopočtu byla kromě významných výročí (prohlášení Smiřic městem v roce 1659, zahájení vyučování ve smiřické škole roku 1789, zahájení provozu železnice v roce 1859...) i výročí méně významná a někdy i smutná. V zájmu serióznosti tohoto seriálu z historie Smiřic je třeba uvést i tato výročí:

1629

Tragédie na Bílé hoře 8. listopadu 1620 těžce dolehla na celou naši zem po stránce náboženské, politické, kulturní, sociální i hospodářské. Za třicetileté války cizí vojska drancovala a brala kde se co dalo. Feudální útlak doléhal zvláště na robotou povinné sedláky, kteří se proti útisku bouřili i na Smiřicku. Pronásledování přinutilo mnohé opustit vlast (do ciziny odešel v té době i J. A. Komenský) a jen na smiřickém panství se do roku 1651 snížil počet obyvatel o 2 000.

A již tu je další rána osudu na těžce zkoušené poddané. Právě v roce **1629** byla tuhá zima s velkými a dlouhotrvajícími mrazy. Vymrzlo mnoho ozimého obilí – 365 usedlíkův vymrzlo úplně všechno, ostatním zůstala sotva třetina. Důsledkem toho byla velká neúroda doprovázená hladem a následně i nemocemi. Na dovršení utrpení lidu řádil i dobytčí mor.

Protože se majitelé panství Trčkové (vlastnili i Opočensko, kde sídlili na svém zámku) nedokázali včas postavit na správnou stranu, byl jejich majetek zkonfiskován a předán vítězům – Smiřice dostal za zásluhy Gallas. Při konfiskaci Trčkovského majetku r. 1635 byl komisaři proveden odhad, při kterém bylo zjištěno:

Na smiřickém panství je zámek se třemi vodními příkopy, proti zámku je hejtmanův dům, kancelář a pivovar, za ním jsou kamenné konírny. K panství patří městečko Smiřice, ves Smiřičky a jiných 42 obcí se 7 370 obyvateli (r. 1651 to bylo již jen kolem 5 000 obyvatel).

Na panství byly 4 fary (v Holohlavech, v Černilově, v Čibuzi a v Jasenné), 8 filiálních kostelů, 9 mlýnů s 29 koly, 4 pily, 5 kotlů k pálení kořalky, 1 pivovar (před válkou se v něm vařilo 5 736 věder a za války jen 3 584 věder piva), 35 výsadních hospod, 13 dvorů s ratejnami, kůlnami, chlévy, konírnami a obilnicemi.

Před válkou se na panství chovalo 505 dojníc (r. 1634 pouze 377 dojníc), 377 jalovic (v době odhadu pouze 131), 314 prasat, 840 ovcí (r. 1634 jen 282), 190 koní (při soupisu majetku jen 19!). V samotném dvoře smiřickém bylo před válkou 50 dojníc, 35 telat a 20 volků. Kolem Smiřic bylo tehdy tolik luk, že se sklízelo až 1 000 vozů sena.

Dalo by se říci, že dříve bylo v okolí Smiřic hodně lesů – bylo v nich 37 obor se zvěří červenou a černou, 4 bažantnice (jedna byla mezi Smiřicemi a Holohlavami asi se 120 bažanty, druhá byla u Bukoviny, třetí byla u Kaltouzu za Smržovem a čtvrtá byla u Skalice). K panství dále patřilo 5 rozsáhlých ovocných zahrad (za zámkem, u Zderazl, u Neznášova, u Žiželevsí a u dvora v Hoříněvsi). Ovoce z těchto zahrad se prodávalo – ze zámecké se prodávalo ovoce až za 400 kop a ze zderazské až za 1 000 kop. Vedle zahrad ovocných byly i 3 zahrady zelinářské a 15 štěpnic. U Habřiny se pěstovalo víno. Na panství se pěstoval i chmel – ze tří chmelnic se získalo 70 korců chmele (minule jsme si vysvětlili, že korec byla míra o velikosti asi 93 litrů) .

Velký užitek byl z chovu hospodářských zvířat – prodával se lůj, vlna... Nezanedbatelný byl i chov ryb. Na panství bylo asi 15 rybníků s 1 282 kapřími násadami, 36 rybníků výtažných s 1 193 násadami a 14 potěrných rybníků s 11 kopami (660) násady.

Velký užitek přinášely rybníky hubílesské (2 a byly vysušeny roku 1780), piletický, výravský, libníkovický a plesský. Pěstovali se v nich čtyřliberní (dvoukilové) kapři a prodávali se dokonce až do Trutnova. Svědčí o tom dopis správce smiřického panství Václava Slánského z roku 1611, který psal „slovutné poctivosti pánu purkmistrovi a radě města Trutnova nad Úpou“:

„Službu svou vykazují slovutné poctivosti, páni a přátelé, zdraví a jiného také všeho dobrého od pána Boha přeji Vám věrně a rád. Ku paměti Vám přivozuji, jakož jsem k žádosti Vaší Vám z rybníků J. M. (roz. Jeho Milosti) pána mého 36 džberů kaprů a 1 džber štik vystavil. Páni a přátelé moji zvláště milí, za to Vás přátelsky žádám, že mi za 1 džber kaprů 3 kopy 30 grošů a za 1 džber štik 5 kop, vše míšenských vyplatíte.“

Pan správce Slánský chtěl peníze ihned a měl je použít „k důležité potřebě Jeho Milosti pána (Jana Rudolfa Trčky)“ a zdvořile sliboval, že „rád pánům radům pomůžu, kdyby ho snad někdy potřebovati chtěli“.

(Pozn.: Dnes by se tomu říkalo korupce!)

V následujícím roce správce Slánský oznamoval trutnovským, že „dá 30. října v Plesu rybník loviti a kdyby se pánům a spolu i sousedům vidělo něco ryb z téhož rybníka vzíti, nechť se týž den u rybníka najíti dají. Chci pánům dobrých ryb popřítí. Však poněvadž letos v rybách nemalý nedostatek jest, jináč džber kaprů dáti nemůžu, než za 4 kopy míšenských bez ortů. V čemž jsem pánův tejna učiniti nechtěl.“

Vysvětlivka:

ort – středověká česká mince; čtvrt groše

To psal v úterý po sv. Voršile a v sobotu už měl odpověď od trutnovských, jímž se zdražení ryb nelíbilo. Aby je uspokojil, píše: „Porozuměl jsem z psaní Vašeho, že se Vám o ten ort na džberu ode mne přiražený draho prodává, v tom žádám, za zlé mi nemějte, nebo všude i na jiných panstvích více než to přiskočilo. Nicméně může se Vám to na míře jináč vynahraditi, v čemž spokojeni sami budete. S tím se Vám dobře jmíti vinšuji.“

Není známo, zda trutnovští něco usmlouvali, ale ryby kupovali dále. Roku 1615 koupili 20 džberů ryb z plesského rybníka a platili za ně 3 a půl kopy za džber. Hotově však neplatili nikdy. Byla zavedena „šuldbichle“ (z něm. kniha dluhů). Když už „suma pro Jeho Milost byla nemalá“, byli upomínáni, aby „sumu do měst Pražských shledali“ – Trčka totiž v té době bydlel v Praze.

Proč to všechno, když dnešní historické zamyšlení mělo patřit k roku 1629? Tehdejší majitel i smiřického panství Jeho Milost Jan Rudolf Trčka z Lípy byl ještě roku **1629** povýšen na hraběte říše římské.

Snad bude pro naše čtenáře zajímavé i to, že korespondence mezi Smiřicemi a Trutnovem byla vedena v českém jazyce – Trutnov byl totiž tehdy zcela český.

Následující článek byl upraven z důvodu dodržení přiměřenosti rozsahu zveřejňovaných osobních údajů podle zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů, ve znění pozdějších předpisů – byla vymazána data narození a adresy dětí a přesná data sňatku a bydliště snoubenců.

Z MATRIKY MĚSTSKÉHO ÚŘADU

* * * * *

Děti

narozené v období od 1. listopadu 1993 do 28. února 1994
s trvalým bydlištěm ve Smiřicích a v Rodově:

Ryšavá Lenka
Skořepa Jiří
Šupíková Eva
Urbanová Lucie
Krčmářová Veronika
Dychová Nikola
Marešová Monika

Sňatky uzavřené v obřadní síni Městského úřadu ve Smiřicích
v období od 1. listopadu 1993 do 28. února 1994:

listopad	Zdeněk Nedvídek Lydie Líbalová Petr Ryšavý Ladislava Samková
prosinec	Martin Zachař Milena Růžičková Václav Zachař Irena Záveská Tomáš Skalický Monika Petrová Stanislav Kadeřávek Renata Víghová Dr. Brent Ernest Wurfel Ing. Alena Ptáčková
leden	Tomáš Kocián Pavlína Špalková
únor	Jaroslav Paliarik Libuše Šedivá Ivo Černý Alžběta Svobodová Radek Herrmann Ivana Schejbalová

BLAHOPŘEJEME

JUBILANTI z období od 1. listopadu 1993 do 28. února 1994:

93 let	Kmínková Anežka	Smiřice, Brigádnická 232
85 let	Tuzarová Marie	Smiřice, Ed. Karla 433
80 let	Janková Jiřina	Smiřice, Zemanova 85
	Koudelková Marie	Smiřice, Žižkova 259
	Pospíšilová Růžena	Smiřice, Nývtova 209
	Vachková Anežka	Smiřice, Jiráskova 266

Hodně zdraví do dalších let!

Z NAŠICH ŘAD ODEŠLI

v období od 1. listopadu 1993 do 28. února 1994:

Věra Vančáková	Smiřice 442	nar. 1921	zemřeli: 14. 11. 1993
Silvestr Paško	Rodov 1	1932	29. 11. 1993
Oldřich Adámek	Smiřice 210	1927	30. 11. 1993
Božena Holečková	Smiřice 96	1937	13. 12. 1993
Zdeňka Semrádová	Smiřice 371	1911	1. 1. 1994
Jarmila Pácaltová	Smiřice 59	1921	8. 1. 1994
Josef Sklenka	Rodov 84	1909	17. 1. 1994
Ludovít Snovák	Smiřice 323	1941	21. 1. 1994
Marta Kuchtíková	Smiřice 512	1945	24. 1. 1994
Oldřich Krám	Smiřice 126	1929	28. 1. 1994
Jolana Dendisová	Smiřice 576	1950	9. 2. 1994
Růžena Svobodová	Smiřice 390	1911	22. 2. 1994

Stanislava Klimešová, matrikářka

PODĚKOVÁNÍ

- Městské kulturní středisko ve Smiřicích děkuje moderátorům RÁDIA LABE panu S. Hamařovi a panu J. Šejvlovi za spolupráci při akcích pro mládež.
- Obyvatelé Penzionu ve Smiřicích děkují žákům a učitelům Základní umělecké školy ve Smiřicích za vystoupení, kterým zpříjemnili našim starším spoluobčanům předvánoční atmosféru.

== zprávy z redakce ==

Ačkoliv ještě nebyl vyhlášen termín pro zaplacení předplatného na odběr Zpravodaje, hodně čtenářů si již pospíšilo a předplatné si zaplatili. Ostatní však nemají zmeškáno, protože předplatné můžete platit až nyní.

Pokud tedy máte zájem o odběr Zpravodaje, zaplatte přímo na Městském kulturním středisku ve Smiřicích u paní Ludmily Trávníkové – na radnici ve II. poschodí na konci nové chodby. Předplatné se platí v nezměněné výši – t.j. 20,- Kč za všechna 4 čísla nového ročníku.

Pro usnadnění starším odběratelům nabízíme i tuto možnost. Pokud sdělíte třeba na lístku, že máte zájem o odběr našeho časopisu, navštíví vás pan Jan Šedivý, který od vás předplatné vybere. Pokud se potkáte s paní Trávníkovou nebo s panem Šedivým, můžete jim předplatné předat.

Pan Šedivý bude i letos Zpravodaj roznášet spolehlivě prakticky až do vašich rukou. Ten, kdo si zaplatí předplatné, určitě své číslo vždy včas obdrží. Zpravodaj si můžete předplatit (za čísla, která ještě dostanete) i během roku.

Zpravodaj bude i nadále ve volném prodeji u Jedličků a u paní Dr. Atanasovské.

Dvorana kulturním a společenským centrem

Zimním spánkem nespali

Kde v zimě nespali? U nás ve Smiřicích! Na letošní rok se připravuje oprava budovy zdravotní péče. Bude zde proveden nový rozvod tepla, bude vyměněn vodovod a bude rekonstruováno rehabilitační středisko. Pokud by všechno dopadlo dobře, již v prvním pololetí by zde mělo zahájit provoz rehabilitační středisko hradecké firmy Sezam. Všechny úpravy ve zdravotním středisku jsou vedeny snahou poskytnout občanům potřebnou zdravotní péči v lepších podmínkách a na vyšší úrovni.

Další významnou akcí v tomto roce je rekonstrukce městské dvorany, ze které by mělo vzniknout kulturní a společenské centrum Smiřic. Objekt má od minulého roku novou střešní krytinu z bonnského šindele a letos je v plánu oprava fasády. Po dokončení rekonstrukce bude k dispozici přednáškový a taneční sál. Vzniknou prostory pro kino a pro divadlo. Uvidíme, co se letos podaří uskutečnit.

Čtenáře jsme již seznámili s plánem města zřídit za Labem směrem ke Smržovu zónu ekologické stability. Měla by zde vzniknout vodní plocha, stromový a keřový porost – kus přírody.

POSTŘEH

Každého třetího střílíme

Ještě jedna zpráva o dvoraně – tentokrát z restaurace Dvorana. Na dveřích zde mají napsáno: „Každého třetího hosta střílíme. Již dva hosté vešli dovnitř.“ Host pod značkou (bv) napsal, že si nápisu nevšiml, a proto si s chutí a bez obav vypil dvě pívka. Zároveň si pochvaloval, že kromě dobrého piva zde ocenil dobrý vtíp a humor. Jen víc takového „střílení“.

OBSAH

Informace z radnice	2
Jaroslav Litomiský – motorista nebo reportér?	3
Nový zítřek: Jak psal dříve a jak píše nyní pan starosta ing. Kupka	7
Z policejních záznamů	9
Aktuality – např. cukrovar ve dražbě	11
Ve zkratce: Postup privatizace	12
9 v dějinách Smiřic: Rok 1629	15
Z matriky	17
Zprávy redakce	19

Veselé velikonoce

ZPRAVODAJ Smiřic a Rodova

Vydává Městský úřad ve Smiřicích

Odpovědný redaktor: Miroslav Volák

Vychází nepravidelně 4x ročně.

Příspěvky zasílejte na adresu: Městské kulturní středisko ve Smiřicích

Tiskne: AGRODAT Nové Město nad Cidlinou

Náklad 280 výtisků. Cena jednoho výtisku 5,– Kčs.